

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր Վաթսուներկուերորդ

Հռոմի մարգարեական ժամանակը. տեսիլքի բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-03-27

Հռոմը հաստատում է տեսիլքը, և Հռոմը հայտնվում է իր «Ժամանակում»: Սա Քույր Ուայթի հայտարարությունն է, որով նա արտահայտում է այն, ինչ պետք է հասկացվի որպես ակնհայտ.

«Հայտնությունը կնքված գիրք է, բայց նաև բացված գիրք է: Այն արձանագրում է սքանչելի իրադարձություններ, որոնք պետք է տեղի ունենան այս երկրի պատմության վերջին օրերին: Այս գրքի ուսմունքները որոշակի են, ոչ թե խորհրդավոր և անհասկանալի: Նրանում շարունակվում է նույն մարգարեական գիծը, ինչ Դանիելում: Որոշ մարգարեություններ Աստված կրկնել է՝ այդպիսով ցույց տալով, որ հարկ է կարևորություն տալ դրանց: Տերը չի կրկնում այն բաները, որոնք մեծ նշանակություն չունեն»: Manuscript Releases, հատոր 9, 8.

«Տերը մեծ կարևորություն չունեցող բաները չի կրկնում», իսկ Հռոմի հետ կապված «Ժամանակները» կրկնվում են նորից ու նորից: Հռոմի հետ կապված «Ժամանակը» հասկանալը «մեծ կարևորություն» ունի, որովհետև հենց դա է բացահայտում Հռոմը որպես այն առարկան, որ հաստատում է տեսիլքը: Դանիելում և Հայտնության մեջ յոթ անգամ ուղղակիորեն հիշատակվում է պապական իշխանության հազար երկու հարյուր վաթսու տարին:

Եվ նա Բարձրյալի դեմ մեծամեծ խոսքեր պիտի խոսի, և Բարձրյալի սրբերին պիտի հյուծի, և պիտի խորհի փոխել ժամանակներն ու օրերնքները. և նրանք պիտի մատնվեն նրա ձեռքը մինչև մի ժամանակ և ժամանակներ և ժամանակի կեսը: Դանիել 7:25.

Եվ լսեցի կտավե զգեստով մարդուն, որ կանգնած էր գետի ջրերի վրա, երբ նա իր աջ ձեռքն ու իր ձախ ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց Նրանով, որ հավիտյանս կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտած լինի սուրբ ժողովրդի գործությունը ցրելու գործը, այս բոլոր բաները պիտի կատարվեն: Դանիել 12:7:

Բայց տաճարից դուրս եղող գավիթը դուրս թող և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք քառասուներկու ամիս ոտքի տակ պիտի կոխկրտեն սուրբ քաղաքը: Հայտնություն 11:2.

Եվ իշխանություն պիտի տամ իմ երկու վկաներին, և նրանք պիտի մարգարեանան հազար երկու հարյուր վաթսու օր՝ քուրձ հազած: Հայտնություն 11:3:

Եվ կինը փախավ անապատ, ուր Աստծուց պատրաստված մի տեղ ուներ, որպեսզի այնտեղ նրան կերակրեն հազար երկու հարյուր վաթսու օր: Հայտնություն 12:6:

Եվ կնոջը տրվեցին մեծ արծվի երկու թևեր, որպեսզի նա թռչի դեպի անապատ, դեպի իր տեղը, որտեղ նա կերակրվում է մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ՝ օձի երեսից հեռու: Հայտնություն 12:14.

Եվ նրան տրվեց բերան՝ մեծամեծ բաներ և հայհոյություններ խոսելու համար, և նրան իշխանություն տրվեց գործելու քառասուններկու ամիս: Հայտնություն 13:5.

Այս յոթ ուղղակի հղումները ներկայացնում են Հռոմի տարբեր առանձնահատուկ մարգարեական բնութագրերը: Հենց այդ հատվածներում է հայտնվում Հռոմը: Քույր Ուայթը հավելում է, որ այս ժամանակաշրջանները նաև ներկայացված են որպես «երեք ու կես տարի կամ 1260 օր»: Աստվածաշնչում դուք չեք գտնի ո՛չ «երեք ու կես տարի», ո՛չ էլ «հազար երկու հարյուր վաթսուն օր»: Քույր Ուայթը պարզապես համապատասխանաբար կիրառում է այդ յոթ հղումների հաշվարկը:

13-րդ գլխում (1–10 համարներում) նկարագրվում է մեկ այլ գազան՝ «ընձառյուծի նման», որին վիշապը տվեց «իր գորությունը, և իր աթոռը, և մեծ իշխանություն»: Այս խորհրդանիշը, ինչպես բողոքականների մեծամասնությունն է հավատացել, ներկայացնում է պապականությունը, որը ժառանգեց այն գորությունը, աթոռը և իշխանությունը, որ մի ժամանակ պատկանում էին հին Հռոմեական կայսրությանը: Ընձառյուծանման գազանի մասին ասվում է. «Նրան տրվեց բերան, որ մեծամեծ բաներ և հայհոյություններ էր խոսում... Եվ նա բացեց իր բերանը՝ հայհոյելու Աստծո դեմ, հայհոյելու Նրա անունը, և Նրա տաճարը, և նրանց, որ բնակվում են երկնքում: Եվ նրան տրվեց պատերազմելու սրբերի դեմ և հաղթահարելու նրանց, և իշխանություն տրվեց նրան բոլոր ցեղերի, և լեզուների, և ազգերի վրա»: Այս մարգարեությունը, որը գրեթե նույնական է Դանիել 7-ի փոքր եղջյուրի նկարագրությանը, անկասկած մատնանշում է պապականությունը:

«Նրան իշխանություն տրվեց գործելու քառասուն և երկու ամիս»: Եվ, ասում է մարգարեն, «տեսա նրա գլուխներից մեկը՝ իբրև մահու չափ վերք ստացած»: Եվ դարձյալ՝ «Ով գերության է տանում, ինքը պիտի գնա գերության. ով սրով է սպանում, պետք է սրով սպանվի»: Քառասուն և երկու ամիսը նույնն են, ինչ «ժամանակը, ժամանակները և ժամանակի կեսը»՝ Դանիել 7-ի երեքուկես տարին, կամ 1260 օրը՝ այն ժամանակը, որի ընթացքում պապական իշխանությունը պետք է հարստահարեր Աստծու ժողովրդին: Այս ժամանակահատվածը, ինչպես ասված է նախորդ գլուխներում, սկսվեց պապության գերիշխանությամբ՝ մ.թ. 538 թվականին, և ավարտվեց 1798 թվականին: Այդ ժամանակ պապը գերեվարվեց ֆրանսիական բանակի կողմից, պապական իշխանությունը ստացավ իր մահացու վերքը, և կատարվեց մարգարեությունը. «Ով գերության է տանում, ինքը պիտի գնա գերության»: Մեծ պայքարը, 439:

Երեքուկես տարիները նաև Հռոմը «հայտնող» «ժամանակը» համարելու ներշնչյալ իշխանությամբ՝ ի հայտ են գալիս Հռոմին վերաբերող աստվածաշնչյան այլ հիշատակումներ:

Բայց ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, Իսրայելում շատ այրիներ կային Եդիայի օրերում, երբ երկինքը փակվել էր երեք տարի և վեց ամիս, երբ մեծ սով էր ամբողջ երկրում:

Ղուկաս 4:25.

Եղիայի երեքուկես տարիները ժամանակը կապում են Հեզաբելի հետ, որը Թյատիրայի եկեղեցում պապական Հռոմի խորհրդանիշն է:

Բայց քեզ ընդդեմ մի քանի բան ունեմ, որովհետև դու հանդուրժում ես այն կնոջը՝ Հեզաբելին, որ իրեն մարգարեուհի է կոչում, և սովորեցնում ու մոլորեցնում է Իմ ծառաներին՝ պոռնկություն գործելու և կոռուքիին մատուցված բաներ ուտելու: Եվ նրան ժամանակ տվի, որ ապաշխարի իր պոռնկությունից, բայց նա չապաշխարեց: Հայտնություն 2:20, 21.

Չորրորդ եկեղեցուն, որ ներկայացված է Հեզաբելի միջոցով, տրված «ժամանակը» նաև «տարածություն» է:

Եղիան մի մարդ էր մեզ նման նույն կրքերով ենթակա, և նա ջերմեռանդ աղոթեց, որ անձրև չգա. և երկրի վրա անձրև չեկավ երեք տարի և վեց ամիս: Հակոբոս 5:17.

Քառասներկու ամիսը նույնը լինելով հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերին, Սպիտակ քույրը, մեկնաբանելով դա, այդ ժամանակահատվածը նույնացնում է որպես «այն օրերը», որոնց մասին ակնարկեց Քրիստոսը:

Այստեղ հիշատակված ժամանակաշրջանները՝ «քառասուն և երկու ամիսը» և «հազար երկու հարյուր վաթսուն օրը», նույնն են՝ երկուսն էլ ներկայացնելով այն ժամանակը, որի ընթացքում Քրիստոսի եկեղեցին պիտի տառապեր Հռոմի կողմից ճնշումից: Պապական գերիշխանության 1260 տարիները սկսվեցին մ.թ. 538 թվականին և, հետևաբար, պիտի ավարտվեին 1798 թվականին: Այդ ժամանակ ֆրանսիական բանակը մտավ Հռոմ և պապին գերի վերցրեց, և նա մահացավ աքսորի մեջ: Թեև քիչ անց ընտրվեց մի նոր պապ, այդուհետև պապական հիերարխիան այլևս երբեք չկարողացավ գործադրել այն իշխանությունը, որը նախկինում ուներ:

«Եկեղեցու հալածանքը չշարունակվեց 1260 տարիների ամբողջ ժամանակաշրջանի ընթացքում: Աստված, ողորմությամբ Իր ժողովրդի հանդեպ, կարճեց նրանց հրեղեն փորձության ժամանակը: Նախասելով այն «մեծ նեղությունը», որ պիտի գար եկեղեցու վրա, Փրկիչն ասաց. «Եվ եթե այն օրերը չկարճվեին, ոչ մի մարմին չէր փրկվի, բայց ընտրյալների համար այն օրերը պիտի կարճվեն»: Մատթեոս 24:22: Ռեֆորմացիայի ազդեցությամբ հալածանքին վերջ դրվեց մինչև 1798 թվականը»: Մեծ պայքարը, 266:

Քրիստոսն ու Քույր Ուայթը «այն օրերը» արտահայտությունը նույնացնում են «ժամանակի» հետ, որը նույնացնում է պապական Հռոմը: Երբ Դանիելը խոսում է այն հալածանքի մասին, որ հետևեց երկրի գահի վրա պապության հաստատմանը՝ տասնմեկերորդ գլխի երեսունմեկերորդ համարում, նա այդ հալածանքի ժամանակը բնորոշում է որպես «շատ օրեր»:

Եվ գորքեր պիտի կանգնեն նրա կողմից, և պիտի պղծեն գործության սրբաբանը, և պիտի վերացնեն ամենօրյա զոհը, և պիտի կանգնեցնեն ամայացնող պղծությունը:

Եվ նրանք, որ անօրենություն են գործում ուխտի դեմ, նա պիտի ապականի շողոքորթություններով. Բայց այն ժողովուրդը, որ ճանաչում է իր Աստծուն, պիտի գորանա և մեծ գործեր կատարի: Եվ ժողովրդի միջից խոհեմները պիտի շատերին ուսուցանեն. սակայն նրանք շատ օրեր պիտի ընկնեն սրով և կրակով, գերությամբ և ավարառությամբ: Դանիել 11:31–33:

Հռոմը հայտնվում է իր հետ առնչվող մարգարեական ժամանակի հետ կապված, ուստի Պողոսն ասում է, թե մեղքի մարդը կհայտնվի «իր ժամանակին»: Այն փաստը, որ Հռոմը հաստատում է տեսիլքը, որը եթե մենք չիմանանք, կկորչենք, ցույց է տալիս, թե ինչու այդ մարգարեական ժամանակը ներկայացված է այդքան հաճախ և այդքան բազմազան կերպերով, որովհետև Աստված «չի կրկնում այն բաները, որոնք մեծ կարևորություն չունեն»: Նախորդ համարներում նշված է նաև այդ ժամանակաշրջանի ավարտը:

Եվ ժողովրդի միջից խոհեմները շատերին պիտի խրատեն. սակայն սրով, կրակով, գերությամբ և ավարառությամբ պիտի ընկնեն՝ շատ օրեր: Եվ երբ ընկնեն, պիտի օգնվեն քիչ օգնությամբ, Բայց շատերը պիտի միանան նրանց շողոքորթությամբ: Եվ խոհեմներից ոմանք պիտի ընկնեն, որպեսզի նրանց փորձեն, մաքրեն և սպիտակեցնեն մինչև վախճանի ժամանակը, որովհետև դա դեռ նշանակված ժամանակի համար է: Դանիել 11:33–35:

«Վերջի ժամանակը» «դեռևս նշանակված ժամանակի համար է»: «Նշանակված» բառի համար եբրայերենը «moed» է, և նշանակում է հաստատված ժամանակ կամ նշանակված ժամադրություն: «Նշանակված ժամանակի» մարգարեական առնչությունն ու կարևորությունը Դանիելի գրքում ճանաչվում է նրանով, թե որքան հաճախ է դրան հղում արվում: Լավոդիկեական աղվենտիստներից շատ քչերը, եթե ընդհանրապես որևէ մեկը, գիտակցում են, որ 1989 թվականը «վերջի ժամանակ» էր, և հետևաբար 1989 թվականը նշանակված ժամանակ էր: Դա Աստծո կողմից սահմանված նշանակումն էր, երբ Նա պետք է արձակեր գիտելիքի կնիքը՝ հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման համար: Այդ պատճառով Դանիելի գիրքը վկայություններ է ներկայացնում այն փաստի վերաբերյալ, որ «նշանակված ժամանակը» նշում է «վերջի ժամանակի» գալուստը: Դանիել ութերորդ գլխում այս մարգարեական խորհրդանիշը ներկայացված է:

Եվ ես լսեցի մարդկային մի ձայն Ուլայի ափերի միջև, որ կանչեց ու ասաց. «Գաբրիել՝ լ, այս մարդուն հասկացրո՛ւ տեսիլքը»: Եվ նա մոտեցավ այնտեղ, ուր ես կանգնած էի. և երբ նա մոտեցավ, ես սարսափեցի ու վայր ընկա իմ երեսի վրա. Բայց նա ասաց ինձ. «Հասկացի՛ր, ո՛վ մարդու որդի, որովհետև տեսիլքը վախճանի ժամանակի համար է»: Եվ մինչ նա խոսում էր ինձ հետ, ես խոր քնի մեջ էի՝ իմ երեսը դեպի գետինը. Բայց նա դիպավ ինձ և կանգնեցրեց ինձ ուղիղ: Եվ ասաց. «Ահա, քեզ հայտնի պիտի դարձնեմ, թե ինչ է լինելու բարկության վերջին վախճանին, որովհետև նշանակված ժամանակին վախճանը պիտի լինի»: Դանիել 8:16–19.

Ինչպես տասնմեկերորդ գլխի դեպքում, այնպես էլ այս համարներում «վախճանի ժամանակ» արտահայտության մեջ «վախճան» բառը եբրայերենում այլ բառ է, քան այն, որ թարգմանվել է որպես «նշանակված»: Վախճանի ժամանակը ներկայացնում է մի ժամանակահատված, որ սկսվում է նշանակված ժամանակին: «Նշանակված

ժամանակը» (moed) նշանակություն ունի իբրև մի սահմանված ժամադրություն, իսկ վախճանի ժամանակը (եբրայերեն «gets» բառը) ժամանակահատված է, որը սկսվում է նշանակված ժամանակին: Հենց այդ «ժամանակն» է, որ բացահայտում է Հոռմը, և այդ «ժամանակն» այնքան կարևոր է, որ այդ ժամանակահատվածի վերջը, և այն ժամանակահատվածը, որ հաջորդում է այդ ժամանակի ավարտին, ներկայացված են մի քանի վկաներով: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քսանչորսերորդ համարում հեթանոսական Հոռմը նույնացվում է որպես այն, որ իշխում է աշխարհին մեկ «ժամանակ»:

Խորհրդանշական «ժամանակ»-ը երեք հարյուր վաթսուն տարի է, որովհետև աստվածաշնչյան տարում կա երեք հարյուր վաթսուն օր: Հեթանոսական Հոռմը իշխեց մեկ «ժամանակ»-ի ընթացքում, իսկ պապական Հոռմը իշխեց «մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ»: Նոր ժամանակների Հոռմը իշխում է խորհրդանշական «ժամ»-ի, կամ խորհրդանշական «քառասուններկու ամիս»-ի ընթացքում: 1844 թվականից հետո մարգարեական ժամանակ չկա, ուստի «ժամ»-ը և «քառասուններկու ամիս»-ը այն ժամանակահատվածն է՝ շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքից մինչև մարդկային փորձաշրջանի ավարտը: Բայց հեթանոսական Հոռմը գերիշխանորեն իշխեց Ակտիումի ճակատամարտից՝ մ.թ.ա. 31 թվականից, մինչև այն ժամանակը, երբ Կոստանդինը կայսրության մայրաքաղաքը տեղափոխեց Կոստանդնուպոլիս՝ 330 թվականին: Մենք գիտենք, որ հետևյալ համարները խոսում են հեթանոսական Հոռմի մասին, որովհետև Քրիստոսը ներկայացված է որպես «ուխտի իշխանը», որ «կկոտրվի», երբ Նա խաչվեց: Այդ ժամանակ իշխող իշխանությունը հեթանոսական Հոռմն էր, ուստի այժմ դիտելու ենթակա համարները նույնացնում են հեթանոսական Հոռմը:

Եվ նրա տեղում պիտի կանգնի մի անարգ մարդ, որին թագավորության պատիվը չեն տա, բայց նա խաղաղությամբ պիտի գա և շողոքորթություններով պիտի ձեռք բերի թագավորությունը: Եվ ջրհեղեղի զորքերով պիտի հեղեղվեն նրա առաջից և պիտի խորտակվեն. այո՛, նաև ուխտի իշխանը: Եվ նրա հետ դաշինք կնքելուց հետո նա պիտի գործի նենգաբար, որովհետև պիտի ելնի և պիտի զորանա սակավաթիվ ժողովրդի միջոցով: Նա խաղաղությամբ պիտի մտնի նույնիսկ գավառի ամենաբերրի տեղերը, և պիտի անի այն, ինչ չեն արել նրա հայրերը, ոչ էլ նրա հայրերի հայրերը. նրանց մեջ պիտի ցրի ավար, կողոպուտ և հարստություններ. այո՛, նա պիտի նյութի իր խորհուրդները ամրոցների դեմ, սակայն միայն մի ժամանակով: Դանիել 11:21-24.

Վերջին արտահայտության մեջ «against» բառը իրականում նշանակում է «from», և համարը ասում է, որ հեթանոսական Հոռմը պիտի իշխի (կատարի իր դիտավորությունները) իր ամրոցից («Հոռմ քաղաքից») երեք հարյուր վաթսուն տարի:

«ՀԱՄԱՐ 24. Նա խաղաղությամբ կմտնի գավառի ամենաբերրի տեղերը, և կանի այն, ինչ չեն արել ո՛չ իր հայրերը, ո՛չ իր հայրերի հայրերը. նրանց մեջ կցրի ավար, կողոպուտ և հարստություն. այո՛, իր հնարքները կմտածի ամրոցների դեմ, բայց միայն մի ժամանակի համար»:

«Սովորական եղանակը, որով ազգերը, մինչև Հռոմի օրերը, մուտք էին գործում արժեքավոր նահանգներ և հարուստ երկրամասեր, պատերազմն ու նվաճումն էր: Այժմ Հռոմը պետք է աներ այն, ինչ չէին արել հայրերը կամ հայրերի հայրերը, այն է՝ այդ ձեռքբերումները ստանալ խաղաղ միջոցներով: Այժմ սկիզբ առավ մի սովորություն, որի մասին նախկինում չէր լսվել, ըստ որի թագավորները իրենց թագավորությունները կտակով թողնում էին հռոմեացիներին: Այս կերպ Հռոմը տիրացավ ընդարձակ նահանգներին:»

«Եվ նրանք, ովքեր այսպես ընկնում էին Հռոմի տիրապետության տակ, դրանից ոչ փոքր օգուտ էին ստանում: Նրանց հետ վարվում էին բարությամբ և ներողամտությամբ: Դա նման էր այն բանին, թե ավարն ու կողոպուտը բաշխվում էին նրանց մեջ: Նրանք պաշտպանված էին իրենց թշնամիներից և խաղաղությամբ ու ապահովությամբ հանգչում էին հռոմեական գործության հովանու ներքո:»

«Այս համարի վերջին մասին եպիսկոպոս Նյուտոնը տալիս է ամրոցներից, այլ ոչ թե դրանց դեմ, կանխասացվող միջոցների գաղափարը: Հռոմեացիները հենց այդպես էլ վարվեցին իրենց յոթ բլուրների վրա կանգնած գորեղ քաղաքի ամուր բերդից: «Մինչև մի ժամանակ» անկասկած մարգարեական ժամանակ՝ 360 տարի: Ո՞ր կետից պետք է թվագրվեն այս տարիները: Հավանաբար այն իրադարձությունից, որ ներկայացված է հաջորդ համարում:»

«25-րդ համար. Եվ նա պիտի գրգռի իր գործությունն ու իր քաջությունը հարավի թագավորի դեմ՝ մեծ բանակով. և հարավի թագավորը պիտի գրգռվի պատերազմի համար՝ չափազանց մեծ և հզոր բանակով. բայց նա չի կանգնի, որովհետև նրա դեմ նենգ հնարքներ պիտի նյութեն:»

«23-րդ և 24-րդ համարներով մենք հասնում ենք հրեաների և հռոմեացիների միջև եղած դաշինքից՝ մ.թ.ա. 161 թվականից, մինչև այն ժամանակը, երբ Հռոմը ձեռք էր բերել համընդհանուր տիրապետություն: Այժմ մեր առջև եղող համարը ներկայացնում է հարավի թագավորի՝ Եգիպտոսի դեմ ուղղված հզոր արշավանք և մեծ ու զորավոր բանակների միջև մի նշանավոր ճակատամարտի տեղի ունենալը: Արդյո՞ք նման իրադարձություններ կատարվեցին Հռոմի պատմության մեջ մոտավորապես այդ ժամանակ:—Այո՛, կատարվեցին: Պատերազմը Եգիպտոսի և Հռոմի միջև եղած պատերազմն էր, իսկ ճակատամարտը՝ Ակտիումի ճակատամարտը: Եկե՛ք համառոտ կերպով դիտարկենք այն հանգամանքները, որոնք հանգեցրին այս բախմանը: Ուրիա Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 271–273:

Հաջորդ համարներում Դանիելը դարձյալ հիշատակում է նշանակված ժամանակը և վախճանը:

Եվ նա իր գործությունն ու իր քաջությունը պիտի գրգռի հարավի թագավորի դեմ՝ մեծ զորքով. և հարավի թագավորը պիտի շարժվի պատերազմի՝ չափազանց մեծ և հզոր զորքով. բայց նա պիտի չդիմանա, որովհետև նրա դեմ նենգ խորհուրդներ պիտի նյութեն: Այո՛, նրա կերակուրի բաժնից ուտողները պիտի կործանեն նրան, և նրա զորքը պիտի հորդի, և շատերը պիտի ընկնեն՝ սպանված: Եվ այս երկու

թագավորների սրտերը չարիք գործելու պիտի լինեն, և նրանք մի սեղանի շուրջ սուտ պիտի խոսեն, բայց դա պիտի չհաջողի, որովհետև վախճանը դեռ նշանակված ժամանակին է: Այնուհետև նա մեծ հարստություններով պիտի վերադառնա իր երկիրը, և նրա սիրտը պիտի լինի սուրբ ուխտի դեմ. և նա պիտի գործի, ապա պիտի վերադառնա իր երկիրը: Նշանակված ժամանակին նա պիտի դարձյալ գա դեպի հարավ, բայց վերջինը պիտի չլինի ինչպես առաջինը, կամ ինչպես նախորդը: Դանիել 11:25–29.

Ութերորդ գլխում Գաբրիելը պարզեցրեց, որ «խագոն»-ը՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների տեսիլքը, պիտի ավարտվեր նշանակված ժամանակին, և ապա պիտի սկսվեր այն ժամանակահատվածը, որ ներկայացված է «վերջի ժամանակ» արտահայտությամբ: Այս հատվածում նշանակված ժամանակը երեք հարյուր վաթսուն տարիների ավարտն է, որի ընթացքում հեթանոսական Հռոմը գերագույն կերպով պիտի տիրեր աշխարհին: Այս հատվածում «վերջի ժամանակ» չկա, որովհետև այնտեղ ոչինչ կնքված չէր, որ պատմության այդ ժամանակահատվածի վերջում պիտի բացվեր:

Դանիելի ութերորդ գլխում «վերջին բարկության վախճանի» տեսիլքը, որը քսանհինգ հարյուր քսան տարիներն էին, որ ավարտվեցին նույն ժամանակ, ինչ երկու հազար երեք հարյուր տարիները, կնքված էր մինչև «վերջի ժամանակը», որովհետև 1844 թվականին, որը երկու տեսիլքների էլ սահմանված ժամանակն էր, երրորդ հրեշտակի լույսը բացվեց: Դանիել տասնմեկում, երեսունից մինչև երեսունվեց համարներում, «առաջին բարկության» վերջում՝ 1798 թվականին, պետք է լինեին մի ժամանակահատված, որ ներկայացված էր որպես «վերջի ժամանակ», երբ առաջին հրեշտակի լույսը բացվեց: Ուստի հեթանոսական Հռոմի ժամանակի մարգարեությունը չուներ վերջի ժամանակ, այլ միայն սահմանված ժամանակ, որը ցույց էր տալիս, թե երբ էին ավարտվում երեք հարյուր վաթսուն տարիները, սակայն 1798 թվականի սահմանված ժամանակը և 1844 թվականի սահմանված ժամանակը երկուսն էլ բացեցին մի պատգամ, որ պետք է հասկացվեր այն ժամանակահատվածում, որ ներկայացված է որպես «վերջի ժամանակ»:

Հռոմը բացահայտվում է այնպես, ինչպես այն մարգարեաբար ներկայացված է իր մարգարեական ժամանակի սահմաններում: «Ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ», «քառասուններկու ամիս», «հազար երկու հարյուր վաթսուն օր» և «երեքուկես տարի» արտահայտությունները այն զանազան խորհրդանիշներից են, որոնք ներկայացնում են այն ժամանակաշրջանը, երբ պապականությունը իշխում էր Խավար դարերում: Միլլերիտների շարժումը հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման հետ կապող ժամանակահատվածը հարյուր քսանվեց տարի է: Հարյուր քսանվեցը նաև հազար երկու հարյուր վաթսուն օրվա խորհրդանիշ է, որովհետև դա այդ թվի տասանորդն է կամ մեկ տասներորդը: 1863 թվականի ապստամբությունից մինչև 1989 թվականին նշանակված ժամանակը ձգվող հարյուր քսանվեց տարիները 1989 թվականը նույնացնում են որպես Աստծո նշանակած ժամանակը Իր վերջին օրերի ժողովրդի համար:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Ինչպե՞ս պիտի քննենք Սուրբ Գրքերը: Պիտի՞ մեկի հետևից մեկը խրենք մեր վարդապետական ցցերը և ապա փորձենք, որ ամբողջ Սուրբ Գիրքը համընկնի մեր արդեն հաստատված կարծիքներին, թե՞ պիտի մեր գաղափարներն ու հայացքները բերենք Սուրբ Գրքերի առաջ և ճշմարտության Գրքերով ամեն կողմից չափենք մեր տեսությունները: Շատերը, ովքեր կարդում և անգամ ուսուցանում են Աստվածաշունչը, չեն ըմբռնում այն թանկագին ճշմարտությունը, որ ուսուցանում կամ ուսումնասիրում են: Մարդիկ մոլորություններ են պահում, մինչ ճշմարտությունը հստակորեն նշված է, և եթե միայն իրենց վարդապետությունները բերեին Աստծո խոսքի առաջ և Աստծո խոսքը չընթերցեին իրենց վարդապետությունների լույսի ներքո՝ իրենց գաղափարները ճշմարիտ ցույց տալու համար, չէին քայլի խավարի և կուրության մեջ, ոչ էլ կհարազատեին մոլորությունը: Շատերը Սուրբ Գրքի խոսքերին տալիս են այնպիսի իմաստ, որը հարմար է իրենց իսկ կարծիքներին, և Աստծո խոսքի իրենց սխալ մեկնություններով իրենք իրենց մոլորեցնում են և ուրիշներին խաբում: Երբ սկսում ենք Աստծո խոսքի ուսումնասիրությունը, պիտի այդ անենք խոնարհ սրտերով: Ամեն տեսակ եսասիրություն, ամեն տեսակ ինքնօրինակ լինելու սեր, պիտի մի կողմ դրվի: Երկար տարիներ փայփայված կարծիքները չպետք է անսխալական համարվեն: Հրեաների՝ իրենց վաղուց հաստատված ավանդությունները թողնելու չկամությունն էր, որ նրանց կործանման պատճառ դարձավ: Նրանք վճռել էին չտեսնել որևէ թերություն ոչ իրենց սեփական կարծիքներում, ոչ էլ Սուրբ Գրքերի իրենց մեկնություններում. բայց որքան էլ մարդիկ երկար ժամանակ պահած լինեն որոշ հայացքներ, եթե դրանք գրավոր Խոսքով հստակորեն չեն հաստատվում, պետք է մերժվեն:»

«Նրանք, ովքեր անկեղծորեն ցանկանում են ճշմարտությունը, չեն վարանի իրենց դիրքորոշումները բաց անել քննության և քննադատության համար, և չեն նեղանա, եթե իրենց կարծիքներն ու գաղափարները հակասվեն: Մա այն ոգին էր, որ պահպանվում էր մեր մեջ քառասուն տարի առաջ: Մենք հավաքվում էինք՝ հոգով բեռնավորված, աղոթելով, որ մեկ լինենք հավատքի և վարդապետության մեջ, որովհետև գիտեինք, որ Քրիստոսը բաժանված չէ: Մեկ հարցը միաժամանակ դառնում էր քննության առարկա: Լրջությունը բնորոշում էր այս քննության խորհուրդները: Սուրբ Գրքերը բացվում էին ականածանքի զգացումով: Մենք հաճախ ծոմ էինք պահում, որպեսզի ավելի պատրաստված լինեինք հասկանալու ճշմարտությունը: Ջերմեռանդ աղոթքից հետո, եթե որևէ կետ չէր հասկացվում, այն քննարկվում էր, և յուրաքանչյուրը ազատորեն արտահայտում էր իր կարծիքը. ապա մենք կրկին խոնարհվում էինք աղոթքի մեջ, և ջերմեռանդ աղաչանքներ էին բարձրանում դեպի երկինք, որ Աստված օգնի մեզ նույն կերպ տեսնել, որպեսզի մեկ լինենք, ինչպես Քրիստոսը և Հայրը մեկ են: Շատ արցունքներ թափվեցին: Եթե մի եղբայր մյուսին հանդիմանում էր իր ընկալման բթության համար, որովհետև նա որևէ հատված չէր հասկանում այնպես, ինչպես ինքը, ապա հանդիմանվածը հետո բռնում էր իր եղբոր ձեռքը և ասում. «Եկե՛ք չվշտացնենք Աստծո Սուրբ Հոգուն: Հիսուսը մեզ հետ է. եկե՛ք պահենք խոնարհ և ուսանելի հոգի», իսկ նրան դիմված եղբայրն ասում էր. «Ների՛ր ինձ, եղբայր, ես անարդարացի եմ եղել քեզ հանդեպ»: Ապա մենք կրկին խոնարհվում էինք աղոթքի մեկ այլ պահի համար: Այսպես մենք

անցկացնում էինք շատ ժամեր: Սովորաբար մենք միասին չէինք ուսումնասիրում մեկ անգամից ավելի քան չորս ժամ, սակայն երբեմն ամբողջ գիշերը անց էր կացվում Սուրբ Գրքերի հանդիսավոր քննության մեջ, որպեսզի հասկանայինք մեր ժամանակի ճշմարտությունը: Որոշ դեպքերում Աստծո Հոգին իջնում էր ինձ վրա, և դժվար հատվածները պարզվում էին Աստծո սահմանած միջոցով, և այդ ժամանակ կատարյալ ներդաշնակություն էր տիրում: Մենք բոլորս մեկ մտքի և մեկ Հոգու էինք»:

«Մենք ամենաջերմեռանդությամբ ձգտում էինք, որ Սուրբ Գրքերը ոչ մի մարդու կարծիքներին հարմարեցնելու համար չաղավաղվեն: Մենք աշխատում էինք մեր տարաձայնությունները հնարավորինս նվազագույն դարձնել՝ չկենտրոնանալով այն կետերի վրա, որոնք երկրորդական նշանակություն ունենին և որոնց վերաբերյալ տարբեր կարծիքներ կային: Բայց յուրաքանչյուր հոգու բեռը այն էր, որ եղբայրների մեջ այնպիսի վիճակ հաստատվի, որը կհամապատասխաներ Քրիստոսի աղոթքին, որ իր աշակերտները մեկ լինեն, ինչպես ինքն ու Հայրը մեկ են: Երբեմն եղբայրներից մեկը կամ երկուսը համառորեն ընդդիմանում էին ներկայացված տեսակետին և գործում էին սրտի բնական զգացումների թելադրանքով: Բայց երբ այսպիսի տրամադրություն էր երևում, մենք դադարեցնում էինք մեր քննությունները և հետաձգում մեր ժողովը, որպեսզի ամեն մեկը հնարավորություն ունենա աղոթքով գնալու Աստծու մոտ և, առանց ուրիշների հետ խոսելու, ուսումնասիրելու տարաձայնության կետը՝ երկնքից լույս հայցելով: Բարեկամական արտահայտություններով մենք բաժանվում էինք կրկին հանդիպելու համար որքան հնարավոր է շուտ՝ հետագա քննության նպատակով: Երբեմն Աստծու զորությունը նշանակալի կերպով գալիս էր մեզ վրա, և երբ հստակ լույսը բացահայտում էր ճշմարտության կետերը, մենք միասին լալիս և ուրախանում էինք: Մենք սիրում էինք Հիսուսին, սիրում էինք միմյանց»:

«Այն օրերին Աստված գործում էր մեզ համար, և ճշմարտությունը թանկ էր մեր հոգիների համար: Անհրաժեշտ է, որ մեր միասնությունն այսօր այնպիսի բնույթ ունենա, որ կարողանա դիմանալ փորձության քննությանը: Մենք այստեղ Վարդապետի դպրոցում ենք, որպեսզի պատրաստվենք վերին դպրոցի համար: Մենք պետք է սովորենք հիասթափությունը կրել Քրիստոսանման կերպով, և այն դասը, որ սրանից սովորեցվում է, մեծ կարևորություն կունենա մեզ համար:»

«Մենք ունենք շատ դասեր սովորելու և շատ, շատ բաներ՝ ապաստվորելու: Միայն Աստված և երկինքն են անսխալական: Նրանք, ովքեր կարծում են, թե երբեք չեն հարկադրվելու հրաժարվել որևէ փայփայված տեսակետից, թե երբեք առիթ չեն ունենա փոխելու որևէ կարծիք, կհիասթափվեն: Քանի դեռ մենք վճռական համառությամբ կառչած ենք մնում մեր սեփական գաղափարներից և կարծիքներից, չենք կարող ունենալ այն միաբանությունը, որի համար Քրիստոսն աղոթեց»: Review and Herald, July 26, 1892.